

§ 58 Riv upp vigselbeslutet

DAN SARKAR:

Ordförande, ledamöter, biskopar! Alla ni som kämpar för homosexuellas mänskliga rättigheter, jag är med er! Sedan jag gick på gymnasiet för 25 år sedan har jag stött Amnesty Internationals arbete, stött bland annat homosexuella som blir trakasserade, förföljda och fängslade av myndigheter och stater. Under det här arbetet i Amnesty har jag fått nya insikter. Jag har förstått att, även om jag önskar att det hade räckt med registrerat partnerskap, det ändå är bättre med en stat som viger homosexuella än som förföljer homosexuella, för staten kan man aldrig lita på till hundra procent. På en mandatperiod kan opinionen svänga så att de som var gynnade ena mandatperioden blev i nästa förföljda. Så är spelvillkoren för en sekulär demokrati. Det är inte konstigt att det är så. Det är bara att vara medveten om. Konsekvenserna av det här blir att vi alltid måste se till att de svagaste har det starkast möjliga skyddet, så att tillfälliga opinionsändringar inte får förödande genomslag så snabbt, oavsett vilka det gäller.

Men med kyrkan är det annorlunda. Hennes kan man lita på, för hon byter inte åsikt mellan två mandatperioder. Hennes perspektiv är inte mandatperioder utan årtusenden och evigheter. Hennes förankring är inte en rörlig väljaropinion utan Jesus Kristus. Kyrkan älskar Jesus och är beredd att göra allt för att följa hans ord. Därför älskar jag kyrkan tillsammans med Jesus, homosexuella, heterosexuella och alla andra sexuella. Hon är beredd att satsa allt för att skydda och värna den som är utsatt. Så är vi var och en värnade och skyddade av Jesus själv. Naturligtvis älskar kyrkan Jesus så mycket att hon lyssnar till hans tydliga undervisning om att äktenskapet är reserverat för en man och en kvinna, och hon inser att det är bättre för henne själv att bli förföljd än att som kyrka viga homosexuella.

Riv frimodigt upp vigselbeslutet! Jag yrkar bifall till min motion 2010:13.

HÅKAN SUNNLIDEN:

Herr ordförande, biskopar, kyrkomötesledamöter! Motion 2010:13 berör många olika sidor av ett ganska stort problemområde. Jag är en av dem som förmodligen kommer att ansöka om fribrev när det gäller den här saken. Kammarkollegiet har redan gett det till några stycken och jag står på tur. Jag menar att vi måste se över konsekvenserna av det beslut som togs förra hösten, inte bara i ekumenisk mening utan också för oss präster och för individer. Saken är den att staten den 1 april 2009 har definierat äktenskapet och Svenska kyrkan har anslutit sig till statens definition av äktenskapet och jag tvingas fortsätta att vara myndighetspersonen som utför statens arbete.

Utskottet skriver att det inte är möjligt att riva upp vigselbeslutet – det kanske är på det sättet – och att det ska rymmas olika åsikter. Det här känns osäkert. Är olika åsikter lika mycket värda egentligen? Har kyrkan alltså olika syn på äktenskapet? Hur lång tid tar det innan vi får ha kvar de här fria åsikterna? Det står dessutom i utskottets skrivelse att det inte tillkommer den enskilde prästen att göra som jag har tänkt. Är vigningsuppdraget knutet till vigningstjänsten, är min fråga. Rör det här statliga uppdraget vid prästens identitet? Är jag mer eller mindre präst beroende på om jag utför det här uppdraget? Jag är ju inte längre myndighetsperson sedan kyrka-stat fick ändrade förhållanden. Det känns ytterst otidsenligt.

Vi lever i ett sekulariserat land, ett mångkulturellt och mångreligiöst land, och jag menar att den här ordningen är helt ohållbar i längden. Nu gäller det att angripa det på ett positivt och frimodigt sätt. Jag tror att vi har framtiden för oss,

att det talar för att det kommer att bli förändringar både inom politiken och så småningom här i kyrkan. Jag tycker att vi ska arbeta frimodigt på att riva upp vigselbeslutet eller att omforma, komplettera eller hur ni nu vill formulera det.

Men än så länge bifall till motion 2010:13.

BERIT SIMONSSON:

Ordförande, biskopar och vänner i Kyrkomötet! De ekumeniska relationerna och förvecklingarna på grund av förra årets beslut i Kyrkomötet gällande samkönad vigsel står ofta i fokus. Vår kyrkoledning upprepar nästan likt ett mantra att vårt förhållande till andra kyrkor är gott. Att det är en sanning med modifikation framstår med önskvärd tydlighet utifrån information vi får från systerkyrkorna, inte minst i Afrika, för den som vill möda sig med att ta reda på det. Jag tänker på den gamla damen från Småland vars son skulle gå i högvakten vid Stockholms slott. Hon reste dit upp för att titta och när hon kom tillbaka frågade hennes grannar hur det var. Jo, sa hon, det var så fint men det var bara min son som gick i takt, alla de andra gick i otakt.

Jag skulle vilja titta på frågan om förra årets vigselbeslut utifrån en helt annan infallsvinkel och jag måste tillstå att jag känner mig dum när jag säger det. En infallsvinkel som är en annan än den att vi blivit ekumeniskt isolerade, och min fråga är: Är det över huvud taget tänkbart att vi genom våra beslut och åtgärder i Kyrkomötet kan bli isolerade från Guds välsignelse över vår svenska kyrka? Är det ens en relevant fråga från Kyrkomötets talarstol? Jag upprepar frågan: Är det över huvud taget tänkbart att vi genom våra beslut och åtgärder i Kyrkomötet kan bli isolerade från Guds välsignelse över vår svenska kyrka? Den frågan oroar i alla fall mig. När jag läser i Bibeln ser jag att det genomgående mönstret är detta, att välsignelse kommer av att Guds folk lyssnar och är noga med att följa Guds ord, och välsignelsen viker då Guds folk är olydigt mot Guds ord.

I utskottets bakgrundstext finns ett resonemang om varför medlemmar lämnar kyrkan och trots Karl Gunnars euforiska utspel här nyss vet vi att det är så att människor lämnar kyrkan. Då undrar jag: kan det ens vara möjligt för ett kyrkomöte att reflektera över om orsaken till att människor i skaror lämnar kyrkan beror på att Herrens välsignelse har vikit, att utträden djupast sett inte bara beror på identifierbara faktorer såsom brist på tro och brist på känsla av tillhörighet och så vidare. Kan det också vara så att kyrkan har vikit av från det Guds ord säger och att hon därför inte är ett dugg spännande och intressant längre. För en kristen kyrka gäller att då våra värderingar och åsikter krockar med vad Guds ord säger då måste en av dessa storheter vika, antingen får vi böja oss eller så får Guds ord böja sig. För min del tror jag inte att människor kommer att återvända till Svenska kyrkan förrän Svenska kyrkan återvänder till lydnad för Guds ord.

Jag bifaller motion 2010:13.

JOHAN LOTHIGIUS:

Ordförande, kamrater i Kyrkomötet! Nej, det är inte möjligt att riva upp förra årets beslut kring könsneutrala vigslar. Viktiga beslut ändras nämligen inte från det ena året till det andra. Det handlar om konsekvens, det handlar om trovärdighet. Kyrkomötets beslut 2009 hade föregåtts av ett omfattande arbete i en process som varat i årtal. Det handlade om beslut om att vigsel skulle kunna ske såväl av samkönade par som av kvinna och man. Det handlade också om att liksom andra trossamfund ansöka om vigsel tillstånd och om förordnanden för våra präster som vigselförrättare. Svenska kyrkans beslut var samstämda och

tidsanpassade till förändringarna av äktenskapsbalken. Detta sagt som en bakgrund, något som vi inte ens behövde uttala vid Gudstjänstutskottets diskussioner.

En självklar respekt för förra årets beslut vilade över våra samtal, liksom en lika självklar respekt för åsikternas mångfald inom vår kyrka. Bland oss i utskottet finns både sådana personer som röstade emot förra årets beslut och sådana som röstade för. Men av självklar respekt för de beslut som fattades förra året avstod vi från diskussioner i sak. Jag vågar utgå från att Kyrkomötet som helhet delar denna respekt.

Ordförande, därför yrkar jag bifall till utskottets förslag och avslag på motion 2010:13.